

и в присъствието на прокурора , като разгледа докладваното от съдията АНД № 269 по описа за 2023 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление № 23-0290-000270/ 07.07.2023 г. на началник група в ОДМВР – Разград, РУ – Кубрат, упълномощен с Заповед № 8121з-1632/ 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, на Д. З. И., ЕГН ***** от с*** е наложено административно наказание глоба в размер на 50.00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, на основание чл.175, ал.1, т. 4 ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 103 ЗДвП – на 29.06.2023 г., около 17.40 часа в с. Точилари, по ул. „Цар Калоян“ управлявал собствения си лек автомобил „***“, с рег. № **, като пред дом № 13, въпреки подаден светлинен и звуков сигнал и посочено от контролния орган място за спиране на водача, не се е подчинил и е придължил движението си до ул. „Цар Калоян“ № 2А.

Недоволен от така издаденото НП, връчено му на 11.12.2023 г., е останал Д. З. И., който обжалва същото изцяло с настоящата – вх. № 290000-9193/ 22.12.2023 г., с възражението, че макар и действително на посочените дата, време и място да е управлявал посоченото в НП превозно средство, не е извършил нарушението за което е наказан, тъй като, цитирам: „разминал се с движещ се автомобилен патрул, същите след като се разминахме не са подавали никакъв сигнал за спиране – нито звуков, нито стоп палка. След като ги подминах, на около 200 метра след това, в огледалото за обратно виждане видях, че същите са с пуснати светлини и са зад мен, затова спрях на пътното платно, във възможно най-близкия участък“. Моли за отмяна на издаденото срещу него НП и претендира разноски – платено адвокатско възнаграждение в размер на 1 000.00 лева.

Въззиваемата страна, редовно уведомена и призована, не ангажира становище.

Въззивният съд, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и посочените в жалбата отменителни основания, намира за установено следното: Съдът приема, че жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от активно легитимирано лице – наказани с обжалваното НП, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

На 29.06.2023 г., около 17.40 часа в с. Точилари, по ул. „Цар Калоян“, Д. З. И., ЕГН ***** от с*** е управлявал собствения си лек автомобил „***“, с рег. № **, като пред дом № 13, въпреки подаден светлинен и звуков сигнал и посочено от контролния орган място за спиране на водача, не се е подчинил и е придължил движението си до ул. „Цар Калоян“ № 2А, което се установява по несъмнен начин от показанията на разпитаните по делото свидетели – С. М., работеща на дл. мл. автоконтрольор в състава на РУ – Кубрат, и М. И., работещ на същата длъжност и в същото управление, които безпротиворечиво свидетелстват за осъществяването в тяхно присъствие, непосредствено възприети от тях факти и обстоятелства, цитирам: „Във връзка с изпълнение на служебните си задължения, на 29.06.2023 г. се намирахме на територията на с. Точилари, работехме по контрол на пътното движение. В началото на селото видяхме два автомобила, спрели напреко на уличното платно по ул „Калоян“ в селото, това е в началото на селото. Единия от автомобилите - ***, с рег. № **, се управляваше от жалбоподателя И., който потегли. Ние тръгнахме след него с патрулния автомобил, подадохме светлинен и звуков сигнал на водача, като същия не се подчини на подадения сигнал и продължи движението си по ул. „Цар Калоян“, ние следвахме водача до края на улицата, но той въпреки подадените сигнали не спираше. Спря едва когато стигна пред дома си, по – късно разбрахме, че там е неговия дом. На въпроса защо не спира на подадения от нас светлинен и звуков сигнал, И. отговори: „Не сте вие хората, които ще ми казват къде да спра. Където искам там ще спра“. ...“

Като установила фактите, изложени по – горе, в качеството си на дл. лице – мл.

автоконтрольор, св. С. М. съставил срещу него АУАН, серия ГА № 917243, заведен с № 330/03.07.2023 г. на РУ – Кубрат, в присъствието на свидетеля М. И., с който повдигнал обвинение за деяние, квалифицирано от нея като нарушение по чл. 103 ЗДвП – не спира плавно на посоченото място или в най-дясната част на платното за движение, при подаден сигнал за спиране от контролен орган. АУАН бил предявен на водача, който го подписал и приел да получи връчения му препис.

Видно от Наказателно постановление № 23-0290-000270/ 07.07.2023 г. на началник група в ОДМВР – Разград, РУ – Кубрат, упълномощен с Заповед № 8121з-1632/ 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, възприемайки фактите, установени с АУАН, както и правната им квалификация като нарушение на разпоредбата на чл. 103 ЗДвП, съгласно която: При подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания, обявено за наказуемо с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, наложил административно наказание, кумулативно предвидените в разпоредбата на цитираната - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв., отмервайки същото в минимален размер: лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и глоба в размер на 50.00 лева.

Осъществяването на фактите по АУАН жалбоподателят оспорва – отрича да е извършил административното нарушение, за което му е повдигнато обвинение, тъй като не му е бил подаден сигнал за спиране.

Понятието „подаден сигнал за спиране“ е визирано в чл. 170, ал. 3 от ЗДвП и чл. 207 от ППЗДвП, които задължават контролният орган да подаде своевременно ясен сигнал за спиране със стоп - палка, при който за водача на ППС да е оформено убеждението, че този своевременно подаден ясен сигнал за спиране е предназначен за него, след което следва задължението да спре най-вдясно на пътното платно или на посоченото от контролния орган място. През нощта сигналът за спиране може да бъде подаден и с описваща полукръг червена светлина, а униформен полицаи може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка. Сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет, като във връзка с последното чл. 207 от ППЗДвП изисква това да става чрез постоянно светещ или мигащ надпис "ПОЛИЦИЯ - СПРИ!". Следователно, за да е осъществен състава на нарушение по чл. 103 от ЗДвП следва да е подаден своевременно и ясен сигнал за спиране от контролен орган по един от посочените начини в чл. 170, ал. 3 от ЗДвП и чл. 207 от ППЗДвП, какъвто от събраните по делото доказателства не се установи да е подаван от страна на полицейските служители. Звуковият и светлинен сигнал на движещия се полицейски автомобил не е предвиден от законодателя като възможен вариант на сигнала за спиране, подаван от контролния орган, който да вменява задължение на водача по чл. 103 от ЗДвП да намали скоростта и да спре на указано място.

Предвид изложеното, съдът приема за несъмнено установено по делото, че на жалбоподателят фактически не е бил попаден сигнал за спиране.

В същото време между страните не се спори, че на жалбоподателя са били подадени светлинен и звуков сигнали от обозначен полицейски автомобил, съставляващ такъв със специален режим на движение, и той е възприел същите.

Подаването на светлинен и звуков сигнал обозначава полицейския автомобил като автомобил със специален режим на движение, при което за останалите участници в движението – в случая такъв е жалбоподателя, възникват задължения, свързани с осигуряване на безпрепятствено преминаване на автомобила със специален режим на движение, съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДвП - При приближаване на моторно превозно средство със специален режим на движение водачите на останалите пътни

превозни средства са длъжни да освободят достатъчно място на пътното платно, а при необходимост и да спрат, за да осигурят безпрепятствено преминаване както на сигнализиращото, така и на съпровождащите от него превозни средства, т.е. формално различни, а по същество сходни, но тези задължения са различни от тези, възникващи при подаден сигнал за спиране по силата на чл. 103 от ЗДвП. Подаденият светлинен и звуков сигнал от автомобил със специален режим на движение не може да бъде приравнено на сигнал за спиране по смисъла на чл. 103 от ЗДвП, а по делото безспорно се установи, че по никакъв начин от тези, предвидени от законодателя в чл. 170, ал. 3 от ЗДвП и чл. 207 от ППЗДвП на жалбоподателя не е подаван сигнал за спиране от полицейските служители.

Видно от събраните по делото гласни и писмени доказателства, жалбоподателят не е предприел очакваните от него действия във връзка с възприетото от него разпореждане с подаден светлинен и звуков сигнал от обозначен полицейски автомобил – такъв със специален режим на движение, съставляващи негови задължения по см. на чл. 104 ЗДвП, а именно като водач на пътно превозно средство и задължен да освободи достатъчно място на пътното платно, а при необходимост и да спре, за да осигури безпрепятствено преминаване на сигнализиращото превозно средство, е продължил по избрания от него маршрут повече от 200 метра, видно от собствените му обяснения, изложени в жалбата, и е преустановил същото едва пред дома си на ул. „Цар Калоян“ № 2А.

Фактът, че се е впуснал в словесен конфликт с полицейските служители, на които заявил, цитирам: „Не сте вие хората, които ще ми казват къде да спра. Където искам там ще спра“. ...“, несъмнено свидетелства за умишлено извършване на деянието – бездействие, при задължение за действие по см. на чл. 104 ЗДвП, и съставлява отказ да изпълни отправено ми и възприето от него нареждане на орган за контрол и регулиране на движението, обявен за наказуем с приложената от административнонаказващия орган разпорежба на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

Съдът в настоящият си състав счита, че разпоредбата на чл. 175, ал.1 т.3 от ЗДвП освен санкционна, е и материално правна, защото в себе си съдържа и описание на нарушението, за което се предвиждат посочените в нея санкции. В случая по-скоро административно наказващият орган е посочил непрецизно, че описаното в НП деяние е нарушение на разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП, вместо директно да посочи, че е извършено нарушение по чл. 175, ал.1 т. 4 от ЗДвП. Това в никакъв случай не представлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на наказателното постановление. Критерият, по който се разграничават съществените от несъществените нарушения, е преценката доколко това нарушение е довело до накърняване на правото на защита на наказаното лице. И в акта, и в наказателното постановление се съдържа подробно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които то е извършено.

Допуснатото нарушение на материалния закон с квалифициране на извършеното от жалбоподателя деяние като нарушение на задълженията му по чл. 103 ЗДвП, вместо вярното – в нарушение на задълженията му по чл. 104 ЗДвП, не налага отмяна на обжалваното наказателно постановление, а единствено неговото изменение посредством преквалификация на нарушението от такова по чл. 103 ЗДвП в такова по чл. 104 ЗДвП, и двете еднакво наказуеми на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

Съгласно чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН съдът изменя обжалвания акт, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В настоящия случай такова изменение е допустимо, тъй като всички обстоятелства от състава на нарушението по чл. 104 ЗДвП са изчерпателно и ясно описани в наказателното постановление и в АУАН, предявени на жалбоподателя, който е имал възможност да се защитава срещу тях. В същия смисъл са и разясненията, дадени с ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС на ВАС, I и II колегия, цитирам: "... районният съд разглежда спора по същество, т.

е. представлява инстанция по същество, когато установи, че административнонаказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон при квалификацията на деянието, следва да упражни правомощието си да измени издаденото наказателно постановление, а не да го отменя като незаконосъобразно. ... Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т. е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в [чл. 12 ЗАНН](#). (...) при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление на основание [чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК](#) във връзка с [чл. 84 ЗАНН](#), районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, т. е. районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление. "

Неоснователни са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че поведението на жалбоподателя, като водач на МПС, е правомерно. Обратно на това – то несъмнено е неправомерно; несъмнено знаейки, че след него по пътя се движи обозначен полицейски автомобил, отправящ светлинен и звуков сигнал, е бил длъжен да освободи достатъчно място на пътното платно, а при необходимост и да спре, за да осигури безпрепятственото му преминаване преди него. Изпълнявайки това свое задължение, би дал възможност на контролния орган да отправи вкл. и към него надлежните сигнали за спиране – със стоп-палка. След като няма спор, че с действията си жалбоподателят не е изпълнил нареждане на орган за контрол и регулиране на движението правилно отговорността му е ангажирана на основание [чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП](#). От описаното с думи обвинение в нарушение с АУАН жалб. Дж. И. в достатъчна степен е разбрал за какво го санкционират, респ. е могъл да организира адекватно и ефективно защитата си, за което сочат всички доказателства по делото.

Предвид изложеното съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че при съставянето на акта и при издаването на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения. От доказателствата по делото се установява, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това органи, осъществяващи контрол по изпълнението на [ЗДвП](#), за нарушение, което е доказано по безспорен и несъмнен начин, при липса на съществени процесуални нарушения на нормите на [ЗАНН](#), което обуславя неговата законосъобразност. Констатираното в Наказателното постановление деяние безспорно осъществява състава на визираното в [чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП](#) административно нарушение от обективна и субективна страна и правилно административно-наказващият орган е ангажирал отговорността на санкционираното лице.

Наложеният от административнонаказващия орган наказани са съобразени, както с тежестта на извършеното нарушение, така и с личността на дееца. Наказанията за извършеното нарушение са определени в пълно съответствие с разпоредбата на [чл. 27, ал. 2 от ЗАНН](#), в определените от санкционната норма размери – в минималните размери, поради което се явяват справедливи и законосъобразни.

С оглед изхода от обжалването на жалбоподателят не се следва присъждане на разноски.